

Arrest

nr. 275 118 van 7 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. VAN DE WATER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 april 2006 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 22 december 2006 neemt verweerder een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.2. Verzoeker dient op 27 mei 2008 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 maart 2009 neemt verweerder opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Verzoeker dient op 13 november 2009 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 januari 2011 neemt verweerder een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.4. Verzoeker dient op 8 december 2020 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Verweerder treft op 19 november 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...] De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2003 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene (een bewijs CAW d.d. 07.10.2009; d.d.10.02.2020, een verklaring van Dr. W.A. en verschillende getuigenverklaringen voor). Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 26.04.2006 een aanvraag 9bis in. Op 10.04.2008 werd hem een negatieve beslissing betekend. Op 27.05.2008 diende betrokkene een 2de aanvraag 9bis in ook deze werd geweigerd. Op 13.11.2009 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis in, deze werd eveneens geweigerd op 05.01.2011 en werd hem een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten betekend op 08.04.2011. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelfgevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr.248733 van 05 februari 2021).

Verder beroept betrokkene zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”(zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij door een terugkeer, in casu, naar het land van gewoonlijke verblijf, engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan

(RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkene was steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene is dan ook zelf verantwoordelijk voor deze situatie aangezien betrokkene zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in demogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voormachtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds zeer lang in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een inzet op het vlak van integratie, dat hij verankerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat hij een attest leertraject Nederlands schooljaar 2005/2006 voorlegt, een ruime vriendenkring zou hebben, legt getuigenverklaringen voor) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, volgende concrete toelichting bij zijn middel:

"[...] De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitsel over.

Verzoekende partij is sedert 2003 in België. Verzoekende partij heeft zijn aanvraag op grond van art.9 bis Wet 15 december 1980 gebaseerd op zijn langdurig verblijf in België. Gelet op dit langdurig verblijf, kan er vanuit gegaan worden dat verzoekende partij geen bindingen meer heeft met zijn geboorteland.

Verzoekende partij heeft documenten voorgebracht en heeft van deze documenten een inventarislijst ingediend. De Staatssecretaris stelt dat deze documenten onmogelijk aanvaard kunnen worden als een buitengewone omstandigheid, omdat verzoekende partij op 8.4.2011 een bevel om het land te verlaten kreeg. De Staatssecretaris stelt dat het de verantwoordelijkheid van verzoekende partij is dat hij in illegaal verblijf is en derhalve zelf verantwoordelijk is voor zijn langdurig verblijf.

Art.9 bis Wet 15 december 1980 houdt in dat verzoekende partij buitengewone omstandigheden dient aan te tonen om de uitzondering te bekomen dat de aanvraag tot verblijf niet in de diplomatieke dienst van het land van herkomst dient aangevraagd te worden.

Verzoeker heeft door middel van documenten van CAW, doktersattesten, bewijzen Nederlandse les en getuigenverklaringen aangetoond dat hij zeer lang in België aanwezig is, namelijk sedert 2003. Verzoekende partij heeft gelet op dit langdurig verblijf geen bindingen meer met zijn land van herkomst. Voor verzoekende partij is het dan ook onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen conform art.9 Wet 15 december 1980. Verzoekende partij kan zich dan ook terecht beroepen op art.9 bis Wet 15 december 1980.

Door te stellen dat verzoekende partij op 8.4.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, beoordeelt de Staatssecretaris de inhoud van de door verzoekende partij voorgebrachte stukken en documenten niet. De Staatssecretaris miskent aldus de materialiteit en de inhoud van de door verzoekende partij voorgebrachte bewijsstukken en documenten.

De ingeroepen motivering door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook in casu niet correct.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62, art. 9 bis van de Wet van 15 december 1980. [...]”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker er niet in is geslaagd om buitengewone omstandigheden aan te tonen die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar zijn land van oorsprong of land van verblijf om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Dat er sprake zou zijn van een stereotiepe motivering kan, gelet op de motivering in de bestreden beslissing aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken, geenszins worden bijgetreden. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker toont niet aan dat de motieven hem niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij ze op inhoudelijk vlak bekritiseert en in zijn betoog gewag maakt van een schending van de materiële motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven [...]”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op het in artikel 9 van de Vreemdelingenwet neergelegd principe dat een vreemdeling een machtiging om langer dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post

die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad wijst erop dat verweerder bij het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. Verzoeker wijst op de elementen die zijn zaak kenmerken. Hij zet zijn langdurig verblijf in België in de verf, waardoor het volgens hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst en somt de documenten op die hij ter ondersteuning hiervan heeft neergelegd bij zijn vierde aanvraag om verblijfsmachtiging. Volgens verzoeker beoordeelt de verwerende partij de inhoud van deze stukken niet en miskent zij de materialiteit en de inhoud ervan door te motiveren dat hij op 8 april 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en hieraan geen gevolg gaf, waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor zijn lang verblijf in België.

2.7. De Raad wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing duidelijk ruimer is dan *“te stellen dat de verzoekende partij op 8.4.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg”* zoals verzoeker beweert. Zo stelt de verwerende partij ook vast dat het louter langdurig verblijf in België niet aantoonde waarom het voor verzoeker zeer moeilijk zou zijn om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het buitenland. Verzoeker gaat hier niet op in. Verder stelt de bestreden beslissing met verwijzing naar rechtspraak van Raad van State vast dat elementen van lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België is ingediend en niet vanuit het buitenland. De Raad van State oordeelde in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoeker gaat hierop ook niet in en toont dus niet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld. Deze twee motieven, die erop wijzen dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers bewijsstukken inzake zijn lang verblijf in het Rijk, volstaan om dit verblijf in België niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Het houdt in dat zelfs gegronde kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn langdurig verblijf in het Rijk door geen gevolg te geven aan een eerder uitgereikt bevel om het grondgebied te verlaten, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. Door de elementen die zijn zaak kenmerken te benadrukken en van oordeel te zijn dat deze wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA